

tægt, hvad enten hun har Særformue eller der er Formuesfællesskab i Ægteskabet. Blandt Motiveringerne for dette Andragende fremhævedes, at Manden, naar han er den eneste skattepligtige, kan ved ikke at opfylde sin Forpligtelse bevirke, at hans Hustru selv om hun har egen Indtægt, mister sin kom. Valgret og Valgbarhed. Endvidere fremhævedes den uretfærdige Følge af, at Manden betaler Skat af den samlede Indtægt, at Skatten derved ofte vil blive højere end, hvis Ægtefællerne svarede Skat hver for sig, hvilket maa opfattes som en fortrinvis Beskatning af Ægteskabet, som kunde tænkes at befordre Samliv udenfor Ægteskab.

## Kvindelige Arkitekter.

—o—

Man har gjort os opmærksom paa, at vi ikke var berettiget til at benytte Overskriften „Kvindelige Arkitekter“ over vor Artikel i Nr. 20 1917 om *Guðrún Trier Mørck*, og at det var omtvisteligt, om vi turde kalde hende for „Rumarkitekt“. — Møbelarkitekt havde været korrektere, idet der her var Tale om Indretning og Udsmykning af *givne* Rumforhold og ikke om en *rumskabende* Virksomhed som f. Eks. den Opgave en Kirkebygmester har, hvis hele Interesse og Kærlighed ligger i at *skabe* et kirkeligt Rum med dets særegne Stemning og praktiske Fordringer.

Uden i mindste Maade at ville tage Afstand fra denne sikkert smukke og nyttige Virksomhed, som G. T. M. har valgt sig og øvet til saas mange Tilfredshed, vil vi idag efter indhentede Oplysninger forklare, hvad man i „*Faget*“ kræver af den, der med Rette tør benævnes „Arkitekt“.

„Den, der vil være Arkitekt,“ siger vor Kilde, „maa naturligvis først og fremmest have kunstneriske Evner og være uhyre trofast i sit Arbejde.“

Med Hensyn til selve Uddannelsen, da kræves der hverken Studentereksamen eller Preliminæreksamen; men den sidste medfører dog flere Fordele i Studiets forskellige Stadier (Fritagelse for flere Smaafag, Tillægsprøver o. l.), — og med Hensyn til den første; da er det jo indlysende, at ogsaa den altid styrker, navnlig den unge Kvinde, der vil væ-

re Arkitekt, og det er særlig hende vi tænker paa. —

En kortere Tids Beskæftigelse som Murer, Tømrer eller Snedker, eller alle tre Dele, siges at være i *høj Grad ønskelig*, og selv om nogle kvindelige Elever har faaet Fritagelse derfor, fordres denne praktiske Forskole officielt af Kunstakademiet, hvor en væsentlig Del af Uddannelsen foregaar. Svendeprøve aflægges derimod nu kun sjældent af vordende Arkitekter. —

Uddannelsen deles i tre Afsnit:

- 1) De forberedende Arbejder til Adgangsprøven paa Kunstakademiet.
- 2) Et toaarigt Studium paa den bygningstekniske Skole paa Kunstakademiet.
- 3) Den kunstneriske Uddannelse paa Arkitekturskolen.

Med Hensyn til den Tid, de forberedende Arbejder kræver, varierer denne fra 8 Maaneder til 1 Aar, alt efter Elevens kunstneriske Evner og personlige Udvikling og efter den eventuelle Lærers Forstaaelse.

De to Aar paa Akademiet er hver paa 8 Mdr. med en afsluttende Eksamen. — De 4 Sommermaaneder kan passende anvendes til Haandværkeruddannelsen.

Med Hensyn til Uddannelsen paa Arkitekturskolen er det umuligt at sige, hvorlænge den vil vare. Den sker ofte, og bedst, samtidig med at den unge Arkitekt paa Tegnestuen hos en ældre Arkitekt søger videre Uddannelsen af eller Anvendelse for sine Evner og Kundskaber. — Arkitektskolen søges saa om Aftenen, kun periodevis om Dagen, hvilket bevirker, at det for de flestes vedkommende tager mange Aar — fra 4—8 — inden de naar Afslutningen.

Forøvrigt har i de senere Aar en Del dygtige yngre Arkitekter frigjort sig for den langvarige og til Tider ret stillestaaende Undervisning paa Akademiet og har kunnet hævde sig udmærket uden „det akademiske Afgangsbevis“, saaledes de fleste Medlemmer af „den frie Arkitektforening“. For de kvindelige Arkitekters Vedkommende kan det være meget vanskeligt at afgøre, om man tør tilraade en Afbrydelse af Akademistudierne og altsaa undvære dettes officielle Afgangsbevis; det maa i hvert Tilfælde kræve en stærk Selvstændighed og Tillid til sine egne Evner.

Som man ser, er Uddannelsen lang-

varig og kræver sikkert sit Menneske helt og udelte.

Vi har haft en Samtale med en af de fem unge Kvinder, der herhjemme har saa megen Uddannelse bag sig, at de kan faa Plads under Benævnelsen „Kvindelige Arkitekter“. Vi haaber i næste Nummer at kunne bringe deres Billeder og en Omtale af deres Uddannelse og Virksomhed og skal den Gang indskrænke os til at gengive en Udtalelse af en af dem, da vi spurgte hende om, hvorledes Forholdene her i Landet laa for kvindelige Arkitekter:

— I Almindelighed herhjemme mødes vi kvindelige Arkitekter med Sympathi af de Husmødre, som kan se Manglerne ved de planløse Lejligheder, de er nødtte til at leve i, og de Opgaver, de mener, vi vil faa, og hvor de vil glæde sig over vort Arbejde, ligger næsten udelukkende i husligt praktiske Forhold: bedre Køkkener, flere Skabe, o. s. v. Paa disse Omraader er Manglerne store. Ofte menes det, og ofte kunde det vel ogsaa synes rigtigt, at de mandlige Arkitekter ikke forstaaer Betydningen af at lette Huslivets Funktioner. Disse for det daglige Livsførelse saa afgørende Forhold, er det kun naturligt for os, at vi tager paa en alvorligere og grundigere Maade end mandlige Arkitekter, som dels mangler den instinktive Forstaaelse af de huslige Krav, og dels enhver praktisk Erfaring.

Men ogsaa vi, de kvindelige Arkitekter, vil hellige os de rent kunstneriske Problemer, saaledes som de opstiller sig for os, ud fra Opgavernes Art og Vilkaar. Gennem Overvindelse af praktiske Vanskeligheder, i Ydelsen af en logisk Plangivning i Hjem, Skoler, Kirker vil disse udformes som *Arkitektur*, harmoniske og fyldige i deres Opbygning, vægtige og talende i deres Anbringelse i Forhold til Stedets Krav og Bygningens Anvendelse.

## Kvinderne og Valget.

—o—

Naar danske Kvinder om faa Maaneder første Gang gaar til politisk Valg, træder Kvindesagen ind i en ny Fase.

Hidtil har vi Kvinder maattet nøjes med at forsøge at formaa Mænd — de af Mænd valgte Mænd — til at lytte til de Krav, som „*Dansk Kvindesamfund*“ nu snart i to Menneske-